

Bársonyindigó

I.

Az emberek, akik szeretkezni kívánnak velem –
a felolvasást követően: némelyek álmodozón zárkóztak,
mások hevesek, félig önkívületi állapotban vannak,
s a többiek a történelemnél is súlyosabbak, az első
lehetséges kiútra várnak, félrelökéssel,
mely az összeszedettségénél is lágyabb.

Az emberek, akik szeretkezni kívánnak velem,
mintha a versek felolvasása
prelúdium lenne valamilyen térségbe, melynek
hiánya át- meg átjárja őket. Ismeretlen felvillanás
a szem azon sarkában, ahová
bevésődik a vágy és a kortyolás, melynek
sosincs vége.

II.

Egy üres labdarúgópálya
Wilheringben: egy öreg sportkrónika
televírkált lapja, tevékenységek nyomai
láthatóak a kopott, homokos foltokon,
tehát ott, ahol a gól utáni vágyak
a legintenzívebbek lehettek. Az egyetlen vágy:
a másik hálójának ölelésébe való lágy bebúvás.

III.

A régi, lengyel úton sétálgatok, melyet
hirtelen iskolások sportcsapata áraszt el,
és máris a sportcipők trappolása
siet az árnyas pocsolyák mellett el.

A Duna melletti régi, iskolai úton sétálgatok:
fel-alá járok
egy ideig az árral,
egy ideig az árral szemben,
az úton, melyet Miha jól ismer,
az úton, melyet Bracóval naponta
megismételünk egy másik folyó mellett,
a Ljubljanica közelében.

IV.

És az emberek, akik szeretkezni kívánnak velem,
egyből, a felolvasást követően; némelyek szerelemből
összegyűrtak, mások az ellenállás vásznából összevarrtak
és a többiek, akik csak elvannak, ezen az úton velem tartanak,
jóllehet csak a fordulópontban találkozik a pillantásunk,
melyen keresztül, mint egy világűr
látcsövén át, látszódik az imaginárius tartomány,
ahol testem örökre
belenyomódott egy bársonyos indigóba.

Hamlet spanyolcsizmái

A panaszok csak nem és nem akartak megragadni.
A szék ragyogott, ám Holannak ekkor még nem volt cipője,
hogyan eltávozhatott volna,
hogyan a zsír fájdalmas tömkelegét arrébb tolja.

Hamlet kobozta el azokat,
azon hosszú éjjelek alatt, melyek 1949-ben kezdődtek,
és még csak 1964-ben értek véget,
és magára
hagyta őt a diszsonancia elégikus szalonjában,
Közép-Európa rosszindulatú ráncában.

A prágai folyóvitrázs a Kampo felett még ma is
szemlélteti ezeket a képeket, a lombok
mintha még mindig azokat rágcsálnák, és szépen
lassan eregetnék a füstöt saját, réges-régen
megtömött, de az emlékezetnek sohasem
teljesen elszívott pipájából.

[Lehetséges cím]

A kimondott dolgok nyílegyenessége és a mérlegen levő nyelvecske.
A kommunikáció megszakad, eső nélkül sűrűlja fel
az eget, amikor levegőt vesz, és a kémények hosszú kígyó nyaka
kiontja szívét az égnek, a kobra tangójukat eltáncolják-e majd?

A lélegzet körgyűrűjében ujjenyomatomat felismeri.
Benne meztelenül megperdülünk, de még mindig
nem látja a gyújtópontot, nem tapintja ki a *flesh* ravaszát,
jöllehet éjjelente árapállyal hatol belém, zoommolással és félig bezárt
fényrekesszel, mely sötét titokzatossággal áldja meg fényét a testnek.

A halálnak nem engedélyezi, hogy azt – a közlekedési előírásokat kikerülve
és az útjelzők ellenére – jobboldalt, a gyorsító sávban kielőzzem,
ahova egyedül tér nyugovóra. És én: két frontot tartok egyszerre –
így élni egy folytonos huzatban szabályozni a hajózást.

Nem engedélyezem a halált ...

Az éjjel kicserél minket, a nappalnak egészséges ragyogást juttat. Kitörli
először az erdős, aztán a havas határt. Halkan sírsz, s az újszarvasünők
eltakarják tested, mert másként nem tudsz, állítod, mert másként nem
tudom, állítom, mintha idegen testen át hatolnék beléd. Lelkünk össze van
csomózva.

Közös korridorunk korrózióján állunk, mindegyik a saját egének rongyán
gyógyíthatatlan orfikus diagnózissal. Látsz-e még engem a fagyott
lavinán át, az első áruulás és kibékülés merev borostyánkőven át, még
elérheted kontúrjaimat, meggyújtod-e a tekintet gyújtózsínorjával?

Egyetlen mozdulattal még a versbe helyezhetsz engem, fenékgig kiihatod
haragod, feje tetejére fordíthatod a poharat, és aztán a test kemény,
elegáns fordulatával vissza nem térve elindulhatsz a fagyos éjbe,
ahol könnyeidet elásod, a pagináció ajtaján át egy újabb oldalra?

A nehezék, mely a nyelvet nyomja, megduzzad, és a teret lopja, amelyet
a test harcol ki magának. A költészet a szerelem amputációja.
Szeretkezés közben a tartalék protézisek csörömpölnek. Éppen az
hiányzik neki, amiről túl sokat nyilatkozott.

feledés

A szembogár üregében, ahol a tekintet áttetsző falán
a világ történése legelészik és vele
a rejtett dolgok transzparens világossága,
a titokzatosság intuíciója, a harmadik
sorba befogva,
ráhagyatkozik az emlékezet diktátumára.

[cím nélkül]

Új erőt gyűjteni,
a Mount Everest tetejére horizontálisan felmászni,
a kilégzés illatos alagútjában a lelket megfürdetni,
ez aztán lenne valami, még mondja,
és megfordul újra.

[cím nélkül]

Engedd le szemhéjad, kezdődik az előadás.
Ez már nem én vagyok, s te sem vagyok.
A kritérium rutinossá tesz, vagy pedig ereszkedj le a csúszdán.
A pillanatnyi szükségletek masniba kötnek minket.

TAJA KRAMBERGER (1970, Ljubljana) történelemből diplomázott a ljubljana-i Bölcsészettudományi Karon. Jelenleg kisdoktori képzést folytat ugyanebből a tárgyból.

Verseskötetei: *Marcipán* (1997), *Beszél a tenger* (1999), *Bársonyos indigó* (2004).

